

Edebiyatın Büyük Yalnızlığı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 26 Ekim 2023

“Ölüm değildir bizi yazmaya götüren. Sadece yaşama tutkusudur. Sonra sevmek için bütün harfleri kâğıdın üstüne dökeriz. Sonra başka hayatlar büyüler bizi. Sonra kalabalıktan kurtuluruz. Edebiyatın büyük yalnızlığına varırız.”(Alıntı)

Sen okumazsan eğer ki yazdıklarımın arda kalan sadece bir kül yığındır.

Sen okumadım madem yaşadığım hayatın ne anlamı kaldı?

Fıtratımla fırar etti sözcükler fidan boylu yalnızlığım kemale erdi.

Ben bir Er idim, her er meydanına çıktığımda saklı hayallerim ile bakaya kaldığım bir düş sabahı.

Ben Ergen bir sevda idim:

Yosmaların kirlettiği kaldırımlarda kalan çer çöpü savurmak adına savunduğum kadar temizliği bir avuntu idim içimdeki pürü pak şafağın aydınlığına d/okunma tutkusu ile bütünleştiğim.

Önce Harmandalını oynadım. Yetmedi lakin.

Harmanladım ne var ne yok göğün kulunçlarına iyi gelsin diye konduğum en yüksek rakım çünkü ben bir Puhu kuşu idim belki de Anka özlemimle yâdımdı dündeki isyanım ve af dilediğim Tanrı.

İçsel yolculuğumu engin kıldım sevmelerin ertesi baş koydum yola ki hidayetin tanıklığında tanrıcu kuşlar boğdu beni ve ben kuş gibi çırpınan kalbimi verdim elden ellere gezinen aşkla bütünleştim:

Kadındım. Yetmedi.

Çocuk kaldım. Büyümedi gitti içimdeki kara duvaklı çocuk gelin.

Ben yetimdim. Yatıya kaldı hüznüm ve anladım ki tek yeti' m idi yüzümü sürdüğüm yalnızlık.

Katiliydim kendimin yoksa ulu orta yazar mıydım?

Yazgıma sirayet eden sözcüklerden ördüm kaderin dalgalı saçlarını ve ruhumun kıyılarına şiirler ekdim yetmedi mil çektim s/onsuzluğun gözlerine ve karardı evren gerisi ise boşluk ne de olsa gidip gelmişim.

Afaki gölgeler vardı uğuldayan kulaklarıma küpe yaptığım.

Uğurladığım nice insan bir o kadar umurlarında olmadığı şehir sakinleri:

Gök kara idi.

Yârimi kara kaşı kara gözü için sevdim seveli aşk bildim her şiir ve aş erdim aşka bir rivayet olsa da sonsuz aşk ve tek yürekte saklı kalmak tekledi yüreğim ve tekerlek izinde gördüm ki: aşk, tek kişi ile sınırlı değildi.

Lades dedim elim gitmedi.

Lal idim öncesinde gücüme gitti insanların tepkisi.

Lafügüzaf ve de:

Aşkın iksiri şehla gözlerinde özlemin tutkuma yenik düştüm ve yatıya kaldı düşlerim.

Azap kuşları bir yanda alıcı kuşlar diğer yanda.

İzafi sözcüklerin rötarlı seferberliği ve boyut atladım bir âlemden diğerine ve Cihan Harbi belledim sevgisizliği muştalanan yüreğimi otlar bürüdü ve her biri sarı idi. Afaki bir safran sarısı.

Ölümdü himayesine almak isteyen bense sıkı sıkı yapıştım sevdiklerime en çok da anneme.
Nemrut dağındaki nemrut gölgeler benimse gölgem çoktan firari bir iklimde sekerken bir gönülden
diğerine.
Kaf dağına tırmananların uzağında acının tuzağında:
Ne kibri sevdim ne kinayeyi.
Yâdımdı aşk.
Yarenimdi kalem.
Ve edebiyatın engebeli yolları nasıl da pürü pak.
Gövdem yitik.
Ruhum devrik.
Tansiyonumsa zirvede ve işte ölümle tokalaştığım o siyah gece.
Rengim beyaz.
Kanım yeşil.
Damarlarımdaki mürekkep ve sebepsiz yere serildiğim yarını görmeyeceğimi bile bile yazdığım ve yâd
ettiğim ve en sevdiğim dostumun ihaneti ile karalara büründüğüm kıtalar aşttığım ve kapısından
kovulduğum coğrafyalar.
Umman idim.
Umresi idim sevdanın.
Umudum yeknesak.
Uğurlar ola çocukluğum.
Saklı tutulası masumiyetim.
Un ufak edilmiş özgürlüğüm.
Ben bir kukumav kuşu idim ya da leylek.
Göç etmediğim öç aldığım.
Öcü ile korkutulduğum.
Börtü böcek tiksintim.
Börülce gözleri aşkın.
Böreğin kıyması b/ölündüğüm kadar çoğaldığım...
Bön bön bakanlardan yana değil önüme baktığım arkamı sadece Rabbin kolladığı ve kaskatı kesilmiş
bedenim yırtık cepkenim sandığımda saklı gelinlik benzeri kefenim belki de kefen bezi bilip o gelinliği
giymeye cesaret edemediğim.
Hegemonyası aşkın.
Hicretim.
Hicrim.
Hicvim.
Bulunmaz Hint Kumaşı değildim elbet.
Belki de Mısır kumaşı ya da kat izinde cübbemin semazen eteklerimden dökülen taşlar ve taş taşımadan
kolumun ağrıdığı kalemin dikte ettiğim kaderin direktifi.
Ben bir ren geyiği idim boynuzları olmayan.

Belki de boynuzlanan binlerce faninin uzağında yalnızlığın kucağında sadece Rabbimi andığım.

Sandığım.

Sarmalım.

Sandalım.

Sanmadığı ne varsa anılmak şöyle dursun gözlerini kaçırırken insanlar ve işte şah-mat olduğum mat rengin izinde şahlanan hüznün peşinde.

Rengim.

Rakımım.

Uyruğum.

Uyluğum.

Yazmadığımda gözümü uyku tutmazken.

Yazdığımda delişmen rüyalar gördüğüm.

Yazgıyla yarenim kalem.

Yâdım iken mazim kalemimle güne alt yazı geçtiğim.

Ufkum.

Uğurum.

Uç uç böceğim.

Yağan yağmurda ağırlaşan kanatlarım ve uçamayıp düştüğüm.

Uydum.

Uykusuz gençliğim.

Yorgun çocukluğum.

Ve asil yurdum asi ruhum...

Kirpiklerime eşlik eden karın ayak izinde kardığım sözcüklerin vurgun yediği ve aşkın mahremi ve matemini mabedimden fırar eden bir ulvi duygu ki adını koyamadığım tadı damağımda kalan ve şairin de söylediği gibi:

"Beni sorarsan:

Sözlerimi toparlıyorum usul usul.

Dünya, seni sevdiğim dünya değil..."

Benimse asla tek öyküm yok bir şiirim de yok çünkü şiirlerle ilk tanışıklığımda kendimle vedalaştım aslına rücu eden bir sevginin ergen mateminde dinmeyen özleminde sahibesi olduğum gizli öznenin değil izlediğim kadar indinde saklı iken öznenin bana duyduğu özlemi şiar edindiğim o sefil şair kimliğimle aralıksız maziye ve aşkı yâd ettiğim esaretin cesaret örneği olduğu bir kıvanç ile baş koyduğum yoldan da dönüşüm yok iken...